

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania M. K. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
o wysokość emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt III AUa (...), oddalił apelację wnioskodawczyni M. K. J. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 października 2016 r., sygn. akt VIII U (...), oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 9 maja 2016 r., na podstawie której organ rentowy przeliczył wnioskodawczyni emeryturę od 1 kwietnia 2016 r. oraz stwierdził, że wnioskodawczyni nie nabywa prawa do ponownego obliczenia wysokości emerytury w trybie określonym w art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.).

Wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczona zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest art. 53 w związku z art. 27 i art. 55 w związku z art. 26 oraz art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wnioskodawczyni nie przysługuje prawo do ustalenia i przyznania emerytury w oparciu o przepisy art. 27 w związku z art. 53 tej ustawy w sytuacji, gdy jako ubezpieczona skorzystała uprzednio z możliwości obliczenia emerytury w oparciu o metodę ujętą w art. 55 w związku z art. 26 tej ustawy w sytuacji, gdy przyznanie ubezpieczonej należnego świadczenia według nowych zasad w niższej wysokości w żadnym razie nie może prowadzić do definitywnej, „dożywotniej” utraty prawa do obliczenia wysokości należnego świadczenia emerytalnego w wysokości zgodnej z bezwzględnie obowiązującym przepisami prawa ubezpieczeń społecznych, według zasady przysługiwania najkorzystniejszego świadczenia, którym - co do zasady - jest należna emerytura ustalona i wyliczona w jej najwyższej wysokości.

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła jej oczywistą zasadnością. W ocenie skarżącej, „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja poznawcza, jak i kontrolna Sądu drugiej instancji”. Zdaniem skarżącej, Sąd Apelacyjny w (...) przyjął za własne ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy w W. , uznając, że postępowanie pierwszostancyjne przeprowadzone zostało prawidłowo i całkowicie podzielił zapatrywania Sądu pierwszej instancji, bez głębszego rozwinięcia w uzasadnieniu wyroku motywów oddalenia argumentów zawartych w uzasadnieniu apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Jeżeli okoliczności te nie zachodzą, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., jest uprawniony do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uwzględniając treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz podstawy skargi, należy przypomnieć, że zgodnie art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Wynika z tego, że niemożliwe jest przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 2014 r., II PK 287/13, LEX nr 2008658; z dnia 13 marca 2019 r., II UK 69/18, LEX nr 2652252). Przesłanki przedsądu ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. stanowią rozwinięcie podstaw kasacyjnych zmierzające do wykazania, z jakich powodów naruszenia przepisów wskazane w tych podstawach uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zatem „oczywistość” skargi można oprzeć na oczywistym, widocznym - bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy prawnej - naruszeniu przepisów prawa, ale wyłącznie tych przepisów, które zostały przywołane w podstawach kasacyjnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318).

Skarżąca w podstawach kasacyjnych zarzuca wyłącznie naruszenie przepisów prawa materialnego, natomiast uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje, że jej oczywista zasadność polega na naruszeniu przepisów postępowania (bez ich konkretnego wskazania), skoro mowa jest o niezrealizowaniu przez Sąd drugiej instancji zarówno funkcji poznawczej, jak i kontrolnej, gdyż „Sąd Okręgowy w W. , uznając, że postępowanie pierwszostancyjne przeprowadzone zostało prawidłowo i całkowicie podzielił zapatrywania Sądu pierwszej instancji, bez głębszego rozwinięcia w uzasadnieniu wyroku motywów oddalenia argumentów zawartych w uzasadnieniu apelacji”. W takim przypadku - to jest oparcia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na okolicznościach, które wykraczają poza podstawy skargi kasacyjnej, a więc nie mogą być uwzględnione przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej - skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Z tego powodu, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

